

ning er født i landet, og stadig flere møtes på tvers av etniske skiller. London-ordfører Boris Johnson og skolebarn under lansering av et nytt produkt. FOTO: BEN STANSALL/SCANPIX

Terror: Bussen ved Tavistock Square var ett av fire mål som ble rammet av selvmordsbombere i London 7. juli 2005. Tre av terroristene var født og oppvokst i Storbritannia, den fjerde kom til landet som femåring. FOTO: PACO SERINELLI/SCANPIX

holdsvis statsminister David Cameron og visestatsminister Nick Clegg i spissen.

– I valgkampen var innvandring en klar skillelinje mellom Cameron og Clegg. Liberaldemokratene støttet amnesti for det store antallet ulovlige innvandrere, mens Cameron var en sterk motstander. Han gikk dessuten inn for ulike former for kvotering av innvandring. I det konservative partiet hadde man også ambisjoner om å ta i bruk slik kvotering unilateralt innenfor EU, blant annet som et vern mot østeuropeisk arbeidsinnvandring. Det lar seg naturlig nok ikke gjøre innenfor EUs indre marked, sier Bratberg, og legger til:

– Hva de så langt er blitt enige om, heller sterkt i konservativ retning.

Ingen ghettoer. I boken *Sleepwalking To Segregation? Challenging Myths About Race And Migration* skriver forskerne Ludi Simpson og Nissa Finney blant annet at innvandrere økonomisk er en fordel for Storbritannia, at det oppstår stadig flere vennskap mellom ulike etniske grupper, at toleransen vokser og at minoriteter ønsker å bo i blandede nabolag. De slår også fast at det ikke finnes ghettoer i Storbritannia. Boken bygger på en rekke nasjonale og lokale undersøkelser.

– Storbritannia er definitivt mindre segregert enn USA, og blir stadig mindre

Det delte Europa

I Europa har landene ført ulike politikk overfor minoriteter, men har til felles at integreringspolitikken blir stemplet som mislykket. Hvilken politikk fører til parallellsamfunn? Er segregerte samfunn egentlig noe problem – i så fall for hvem? I en serie artikler undersøker Morgenbladet det segregerte Europa.

29. oktober: Skuddene i Malmö.

5. november: Idealer og virkelighet i Paris' forsteder.

12. november: Kölns innbyggere vil ikke ha en delt by.

19. november: Integreringen i Norge går feil vei.

Les artiklene på morgenbladet.no
Neste uke: Oppsummering
(Se også debatt side 22)

segregert. Det er en bevegelse fra immigrant-bosetningsområder til andre områder, familier søker bedre bobetingelser. Så det er heller snakk om mer blanding enn mer segregering i Storbritannia, sier medforfatter Ludi Simpson, professor i befolkningsstudier ved The Cathie Marsh

Centre for Census and Survey Research ved Universitetet i Manchester.

Ifølge Simpson viser studier at det nåværende mangfoldet i Storbritannia sannsynligvis vil vokse i fremtiden, og at kontakten mellom ulike grupper øker, blant annet når det gjelder bosetningsmønstret.

– Problemene – hvis det er problemer – handler om intoleranse og mangel på aksept, sier han.

– Men dere skriver at toleransen øker?

– Det er riktig. Undersøkelser tyder på at intoleransen er størst i områder hvor minoriteter ikke bor.

Fortidspolitik. Sarah Spencer ved Compas ser likevel et problem ved at enkelte minoriteter bor i områder med færrest muligheter. Dette gjelder særlig noen av byene i Nord-England, der tradisjonell industri forsvinner uten å bli erstattet av nye arbeidsplasser.

– Dette har også rammet folk fra den hvite arbeiderklassen hardt. Mangelen på muligheter både i den hvite arbeiderklassen og blant etniske minoriteter er en kilde til gnisninger, sier hun, og legger til: – Faren er at den økonomiske tilbakegangen vil ramme etniske minoriteter hardest.

Spencer påpeker at over halvparten av Storbritannias minoritetsbefolkning

er født i landet, og at det er besynderlig at britisk politikk fokuserer på de store minoritetsgruppene som har vært der lengst, særlig fra India, Pakistan og land i Afrika.

– Vi har en flyktningpolitikk, men vi har ingen integrasjonsstrategi for andre nykommere, slik mange andre land har. Politikken har satt seg fast i fortiden. Vi har vært trege til å erkjenne at nykommere møter spesielle barrierer når det gjelder jobb, bolig og sosial samhandling

Likestilling. Integreringspolitikken dreier seg mye om diskriminering, forklarer Spencer. Likestillingslovgivningen ble nylig utvidet, og en av de sentrale endringene er at det ikke lenger kun er opp til enkeltindivider å klage.

– Regjeringen erkjente at vi fremdeles har en form for systematisk diskriminering. Nå er alle offentlige organer pålagt å forbedre seg. De må gjennomgå sine ansettelsesprosedyrer og tjenester for å se om de praktiserer likebehandling når det gjelder for eksempel rase, kjønn og funksjonshemmede. Det er et stort fremskritt, fordi det gir ansvaret til organisasjonene, som faktisk har kapasitet til å følge opp, heller enn ofrene for diskriminering, sier Spencer.

aae@morgenbladet.no

norske stortingsmeldingen fra mars 2009 om hovedlinjene i norsk utenrikspolitikk, som understreker hvordan en såkalt «multipolar verden» med flere fremvoksende stormakter «utfordrer den internasjonale orden», berører ikke strategien hvordan Nato skal forholde seg til dette eller hvilke konsekvenser det har for alliansen. Sant nok snakkes det i generelle ordelag om å utvikle nettverk av globale partnere, men land som Kina, India, Brasil og Sør-Afrika nevnes ikke, ei heller deres økte innflytelse i verden.

I det hele tatt preges trusselvurderingen i konseptet av en bevisst uvilje mot å være konkret. Det skrives overordnet om

trusler, utfordringer, kriser og konflikt, og om at Nato må være beredt på å håndtere alt dette. Men en vrangvillig leser eller en frustrert skattebetaler vil etterlyse anskuelige eksempler på hva som begrunner denne beredskapen, særlig fordi den er såpass kostbar.

Manglende konkretisering har både å gjøre med kravet om intern konsensus og ønsket om ikke å fremstå som provoserende. Fordi Tyrkia nødvendig vil utpeke trusselen fra sin nabostat Iran som begrunnelse for et europeisk rakettforsvar, nevnes eksempelvis ikke Iran eksplisitt, selv om ingen er i tvil om at USAs rakettforsvarspolitikk, og derfor også Natos, blant annet retter seg mot iranske ledere. At Russland

tar del i rakettforsvarspolitikken, reduserer dessuten noe av bekymringen for at maktthaverne i Kreml skal betrakte denne satsingen som en provokasjon.

Dessuten sier de generelle vendingene noe om det paradoksale ved vår tids trusler. At Nato «ikke betrakter noen stater som sine fiender» og hevder at «trusselen om konvensjonelle angrep mot Natos territorium er lav», betyr ikke at Natos befolkning er trygg. Ikkestatlige aktørers evne til å påføre betydelig materiell, så vel som psykologisk skade gjennom overraskende terrorangrep, er en reell bekymring, som begrunner Natos beredskap, men det egenartede ved slike trusler er nettopp at de er uhåndgripelige.

Samtidig er sentrale komponenter i det strategiske konseptet fortsatt myntet på statsbaserte trusler. Verken atomvåpen, rakettforsvar eller Natos konvensjonelle styrker er hovedsakelig ment å beskytte mot ikke-statlige aktører. Det tyder på at trusler vi gjerne forbinder med fortiden, fremdeles påvirker Natos prioriteringer. Hadde det ikke vært for en underliggende, om enn uuttalt, mistro til andre stormakter, inkludert Russland og Kina, og for tryggheten det gir å være del av en troverdig og militært overlegen forsvarsallianse, ville enigheten om det nye konseptet sannsynligvis vært langt mer skjor. Så lenge Nato gir denne tryggheten, treffer sammenligningen med Dorian Gray dårlig.

